

bromera

WENDY ATACA

Andreu Martín



Més acció i perill per als fans de Wendy

Ha estat una nit de futbol.

El Barça ha perdut per un a tres i els carrers s'han omplert de cares llargues, depressió, frustració i ràbia blaugranes.

I aquí és on ha d'intervenir la policia, perquè tot sovint la frustració i la ràbia, tant si són blaugranes com de qualsevol altre color, es converteixen en violència i víctimes.

Ja fa hores que el cotxe número 304 ha sortit de la comissaria de Sarrià-Sant Gervasi i volta pels carrers de la zona noble de la ciutat.

Xalets modernistes convertits en clíniques, o en seus d'agències de publicitat, o mansions sinistres aïllades per murs infranquejables, escoles d'elit en edificis de disseny, restaurants de moda.

Fins ara no hi ha hagut gaire feina. Un cotxe aparcad que tenia les claus posades al pany de la porta, una invitació per a qualsevol desaprensiu perquè hi entri i se l'endugui tranquil·lament. Hi ha gent molt despistada. S'ha de localitzar el propi-

etari, trucar-li, portar-li les claus. Després, ha estat un home estirat al terra, que semblava mort però només era enamorat i borratxo. Una ambulància se l'ha endut cap a urgències, en prevenció d'un coma etílic. I una parella que discutia a crits, bracejant de tal manera que feia pensar en la imminència d'una agressió física. En aquests casos, hi ha ordre d'intervenir amb energia i sense concessions perquè hi ha molts assassinats de dones a càrrec dels seus companys sentimentals. «Un moment, què passa aquí?» Al final, res. Com diu la mare de la Wendy: «Bah, rutina».

Condueix la Wendy i el Roger calla, morrut, i mira per la finestra del cotxe, embolicat en un silenci espès que posa de manifest el dolor de la seva ànima turmentada.

La Wendy pensa, com sempre, que la relació és força incòmoda.

Temps enrere, no fa gaire, el Roger i ella mantienien una mena de relació sentimental, no res seriós, podríem dir que eren més que amics i menys que nòvios. Aleshores, la Wendy corria al darrere del Roger i ell es feia l'interessant i la ignorava, molt cregut. Fins que la Wendy es va assabentar que ell coquetejava amb una bellesa d'Homicidis i el va engegar a pastar fang. Des d'aquell moment, és el

Roger qui empaita la Wendy, desesperat i suplicant, i ella es fa la distreta.

Ja fa temps que han arribat a un punt d'equilibri prudent que fa suportables aquestes dotze hores de patrulla conjunta i nocturna, de 18 a 6. Han après a distreure's parlant de cinema, de música, dels altres companys, de les poca-soltades dels caps, dels torns de patrulles i d'hores extra, i ell calla les protestes d'amor que li cremen la punta de la llengua i ella ignora les llambregades enceses que ell li engega procurant que ella el vegi però com si fos sense voler.

Avui, no obstant això, el Roger no parla de res. Des que han sortit de comissaria que només ha obert la boca per dirigir-se a la gent del carrer que ha requerit la seva atenció. L'home que havia oblidat les claus al pany del cotxe («Procuri anar amb compte»), el borratxo enamorat («Vinga, home, amunt, quants dits tinc aquí?»), la parella que discutia («Però voleu callar?»), quatre monosíl·labs amb la Wendy per quedar bé, i para de comptar. Quan s'han assabentat que el Barça havia perdut, en lloc d'esclatar en malediccions i renecs, com seria d'esperar, ha fet «Vaja, home», i res més.

El seu silenci és tan inquietant com aquells trons llunyans i llargs que anuncien inundacions.

Fa estona que la Wendy s'ho veu venir.

I, tot d'una, patapam, ja tenim aquí l'aiguat.

–És veritat...? –comença el Roger sense mirar-la, i ha de parar per aclarir-se la gola, perquè tanta estona de mutisme li ha rovellat les cordes vocals. I tornem-hi:– És veritat que has demanat un canvi de destinació?

–Què? –diu la Wendy sense respondre i sense resposta.

–M'ho han dit. Que hi ha places a concurs i has demanat que t'enviïn a l'altra banda del món.

–A l'altra banda del món, no –diu ella–. Al meu barri. Per no haver de fer una hora de viatge cada dia.

–Ostres –diu ell, desconsolat. I, després d'una pausa:– Ostres, això és pitjor. –Una altra pausa.– Que et traslladin de comissaria. Ostres, que fort. Però per què?

La ràdio del cotxe es posa a parlar.

–Baralla multitudinària a la discoteca Scratch –I afegeix la noia de sala, que és nova i jove:– Molt de merder, molt de merder.

–Eh –insisteix el Roger–, per què?

–Baralla multitudinària –repeteix la Wendy mecànicament, i trepitja l'accelerador perquè són molt a prop de la discoteca Scratch.

El Roger connecta la sirena i tota la lluminària mentre diu:

–No és bona idea. Els policies no hem de viure a prop d'allà on treballem, que no ho saps? Hi ha molts dolents que ens tenen mania i poden venir per nosaltres. Si vivim a prop del treball, posem en perill la família, els pares, els germans, els marits...

–En cas que tinguis més d'un marit –comenta la Wendy.

Són els primers d'arribar.

L'aldarull és visible des de l'exterior de la discoteca. Una desena de nois i les noies s'agrupa al carrer, amb la mirada fixa en les portes i finestres de l'establiment, com si esperessin que, d'un moment a l'altre, haguessin d'escopir la gent que encara és dins.

Un parell d'homes, l'un amb uniforme de guàrdia de seguretat i l'altre amb jersei negre i sabates i pantalons blancs ja corren cap al cotxe abans que s'aturi. Mouen molt els braços, com si fossin supervivents d'una catàstrofe quan veuen arribar les tropes de rescat.

—Ho estan destruint tot! —udola el que va de paisà.

—No he pogut fer-hi res! —afegeix el de l'uniforme.

La Wendy i el Roger baixen del vehicle.

Ella ja se'n va cap a l'interior, tan decidida. Ell l'agafa de la màniga, la reté d'una estrebada.

—Ei, on vas?

La Wendy se'l mira estranyada. On vol que vagi?

–Vinga, vinga, sisplau! –crida el de paisà, que deu ser l'amo o el gerent de la discoteca–. Què cony espereu? Que em destrossin tot el local?

–Què penses fer? –pregunta el Roger, atansant-se a la noia–. Ficar-te dintre i cridar «Prou, tots quiets, policia!»?

La Wendy parpelleja.

–I doncs, què? Què se suposa que ha de fer la policia, si no?

–Què no sou policies? –exigeix l'uniformat a plens pulmons.

–La primera vegada que m'hi vaig trobar –explica a la Wendy el seu company–, jo vaig fer exactament això. «Prou, tots quiets, policia!» El meu company, un veterà, no em va dir res però es va quedar enrere, per riure una mica. Em vaig ficar en el merder i em van trencar una ampolla al cap.

–Una ampolla al cap?

–Són uns cagats! –sentencia el del jersei negre i els pantalons blancs.

–A d'altres companys, els han trencat cadires a l'esquena, o els han inflat l'ull d'un cop de puny, o els han esquinçat la roba.

La Wendy resta petrificada. Comprèn que allò és possible però també entén que la policia ha

d'acomplir una missió i que no pot permetre que la por la faci enrere.

—Aleshores?

—Hem d'esperar una mica —aconsella el Roger—. Així, ells s'aniran cansant i perdran forces, i l'avalot minvarà i, per altra banda, nosaltres en serem més per dominar-los.

—Què passa? —s'esgargamella el de paisà—. Que no penseu fer-hi res?

Arriba un segon cotxe amb els llums i la sirena, i una frenada espectacular enmig de la calçada. Baixen dos policies veterans.

—Som-hi! Som-hi! Som-hi! —diuen.

El Roger els dóna la raó:

—Som-hi! Som-hi!

El Roger obre el maleter del 304 i comença a treure els cascos, les porres i dos escuts transparents. Els policies nouvinguts fan el mateix als seus cotxes. Cascos, porres, escuts.

Aquella activitat fa callar l'amo i el guàrdia de seguretat, però no poden dissimular la impaciència. Deuen estar pensant en tots els gots, les ampolles i els mobles que es trenquen a cada minut que passa.

Compareix el tercer cotxe patrulla. Més portes que s'obren. Dos patrullers més que s'afegeixen a

l'escamot repressor. Aquests també són veterans i ja saben de què va la cosa, ho han sentit per la ràdio, però guanyen temps preguntant:

–Què passa? Què passa? De què va això?

No cal respondre.

Cascos, porres, escuts.

És en aquest moment, si fa no fa, quan sembla que l'explosió de l'interior de la sala projecta cap enfora l'ona expansiva. S'obre la porta de cop i surt gent esperitada. De moment, sembla una riuada però de seguida es concreta en tres persones. A tota velocitat. La Wendy es fixa en un d'alt i ros, atlètic, ben plantat, i en un altre de més baix amb camisa blanca de quadrets blaus i una vistosa bufanda del Barça. I la noia, amb samarreta blaugrana del número 9, Eto'o, i aquell pentinat tan singular.

Corren, se'n van. Però els policies no hi paren més atenció perquè la quarta patrulla ja és aquí, amb grinyol de frens, i sembla que tant els veterans com el Roger consideren que ja són prou per iniciar l'ofensiva.

Ara, els «Som-hi» sonen diferent, sonen de debò.

–Som-hi? Som-hi!

S'han posat els cascos, branden les porres a la dreta i es protegeixen amb els escuts a l'esquerra.

Arrenquen a córrer i es fiquen en la discoteca.

El gerent i el guàrdia de seguretat es fan de banda i els contempen com les dones i els fills miraven el cap de família quan se'n va a la guerra. Els joves que ocupaven voreres i part de la calçada tenen una actitud d'espectadors de cinema. De segur que als seus cervells està sonant la marxa d'Indiana Jones o de Superman. Tatarataaaa, tatarataaaa!

És la guerra.

Un maremànum especialment ferotge de cops de puny i crits i música eixordant i taules voladores i ampolles que es trenquen i cadires que impacten contra el rostre d'algú que no s'ho esperava i puntades de peu karateques a un cap a l'atzar, urpes que esgarrapen la pell amb ganes de fer molt de mal, mossegades, udols de pànic del que cau i tem ser trepitjat per la massa, xiscles aguts de les noies que estan vivint el moment més excitant de les seves vides, dits que s'enreden en cabelleres, hi ha el que s'ho està passant d'allò més bé i hi ha el que gemega demanant la mama, l'espetec de les plantofades, l'esclat de vidres, la sang que esquitxa escandalosa, les llàgrimes de qui s'arrauleix en un racó suplicant que tothom s'oblidi de la seva presència i, enmig d'aquest bullit, la irrupció de vuit uniformes blaus com una punta de llança anorreadora que empeny la multitud confusa amb els escuts com una màquina llevaneu que s'obre pas en la tempesta. Els cops

de porra han de ser paral·lels al terra, secs i a la zona baixa, mai al cap. Al cul i a les cuixes. Dissuasius.

–Hi ha dos bàndols! –apunten els que van al davant.

–Ètnic, ètnic! –criden els altres, per fer entendre que es tracta d'un enfrontament de races. No hi ha dubte: la blanca contra totes les altres. Nens *pijos* de jerseis de marca contra immigrants mudats de boda.

Pim, pam, pim, pam, indiscriminadament, així és com es fa i s'ha de fer, què voleu que us digui?, mentre criden els policies:

–Policia, enceneu els llums, fora música, prou, separeu-vos, policia, enceneu els llums, fora música!

Hi havia una colla que s'ho mirava recolzada a la paret, mantenint-se al marge i gaudint de l'espectacle violent. Aquests, en veure la policia, es volen escapolar cap a la porta però ja no poden fugir, els agents que van al darrere els ho impedeixen, «quiets, aquí!», «però si jo no he fet res!», «quiet aquí, et dic!».

En entrar la policia, tal com era anunciat, les dues faccions contendents s'uneixen contra el nou enemic que no els deixa estovar-se en pau. Hi ha una primera reacció de defensar-se de les porres atacant-les, prenent esmorteir-ne els cops, arra-

pant-se als uniformes, disparant punys. Però els escuts fan del grup de policies un ariet que venç tota resistència, i les porres fan mal.

La Wendy ha entrat fent com els seus companys. És fàcil. Avança i avança, sense parar, empeny la basca amb l'escut i pica amb la dreta. I els vuit professionals de la pacificació, que vénen molt enfadats i cridant i armats, acaben tallant el pastís en dos i posant els *pijos* blanquets en un costat i els negres mudats en l'altre.

Ara segueix la segona part. Separar ben bé els membres d'ambdues bandes perquè si continuen els uns al costat dels altres, pot tornar a esclatar la gresca. «Tu, cap aquí! Tu, cap allà!» I que els mateixos polis es posin d'acord respecte on han d'anar els uns i on han d'anar els altres.

La pista de ball rellisca, xopa de licor.

Així és com l'experiència diu que s'han de fer les coses. Està científicament comprovat que, en un minut i mig, seguint aquesta recepta, s'ha acabat la violència i tot el personal que omplia la discoteca està contra les parets mostrant les mans obertes per demostrar que van desarmats i de bona fe.

S'han encès els llums i la multitud resulta més bruta, lletja i matussera, i la sala és molt menys màgica del que semblava. Ha callat la música i

sembla que tothom es queda sord, només resten els ais, els plors, els renecs, els drings i l'autoritat dels crits policials que van dominant l'escena. «Prou, prou, prou!»

La discoteca ara sembla immensa de tan buida. La inunda una mar de líquids alcohòlics, miríades de vidres, trossos de mobles...

...I un home de bocaterrosa.

Un home de pantalons blancs i jaqueta blanca, que destaquen la foscor de la seva pell. Un home molt quiet sota el qual es va eixamplant de manera esgarrifosa un toll granat, vermell de sang i negre de mort, que es barreja amb la sopa de licors que tot ho amara.

La Wendy diu: «Òstima!».

Alguns dels seus companys diuen coses més gruixudes.

—Que no surti ningú! —crida un—. Que no surti ningú!

El més veterà rondina:

—Prepareu-vos, nois, que la nit serà llarga.

A la paret del local on han arraconat els immigrants mudats esclata un clam de ràbia.

Hi ha un moviment instintiu per abraonarse sobre el cos inert. Quatre policies, la Wendy entre ells, els surten al pas amb la porra a punt i els empenyen amb els escuts cap enrere. Hi ha una topada, un forcejament. Pràcticament els han d'aixafar contra la paret amb els escuts.

–*¡Asesinos!* –criden els immigrants–. *¡Asesinos!*

–*¡Atrás, atrás!* –els policies els parlen en castellà.

Els blancs de l'altra banda de la sala s'han posat en guàrdia, amb punys tancats, però no ataquen. Amb dos policies n'hi ha prou per controlar-los.

–*¡Atrás, atrás!*

El Roger s'ajup al costat del cos inert, li posa dos dits al coll buscant-li el pols.

El xiscler d'horror inicial ara es converteix en plors estridents i insults esporàdics, cada cop més distanciats entre si.

–*¡Hijos de puta! ¡Asesinos!*

–Algú coneix aquest home?, *¿Alguien conoce a este hombre?*

La pregunta està a punt de provocar un altre daltabaix. Els immigrants volen avançar, apropiarse al caigut.

–No, no! No us mogueu! Digueu-ho des d'on sou!

–Algú el coneix?

–Que ningú no es mogui!

El crit surt d'un grup que s'abraça i plora en un racó. Dues noies negres i tres nois amb aspecte d'indis.

–*¡Pero por el amor de Dios! ¡Hagan algo, que aún está vivo!*

–*¿Nadie llamará a una ambulancia?*

El Roger nega amb el cap. No és viu, no.

–Sí! –insisteix una de les noies negres, destrosada–. *¡Seguro que está vivo! ¡Hagan algo! ¡No le dejen morir!*

Els seus amics l'abracen perquè a la pobra li fan figa les cames i és a punt de caure a terra.

La Wendy s'apropa a la colla amb el bloc i el boli a la mà.

–*¿Cómo se llamaba?* –pregunta, procurant suavitzar el to i el gest, perquè encara se sent agitada per l'adrenalina.

—*¡Se llamaba, no! ¡Se llamaba, no! ¡Se llama, se llama, que aún está vivo!*

—Arcadio —diu l'altra noia—. *Se llamaba Arcadio Téllez. Es de la República Dominicana.*

—*¿Y vuestros nombres?*

La Wendy pren nota de tot. És difícil romandre freda i distant, gairebé indiferent, com una màquina, davant de gent que pateix tant. És difícil reprimir l'abraçada i la carícia i el condol instintius. Però la funció de la policia no consisteix a animar i confortar, sinó precisament a mantenir la fredor i la distància per poder jutjar els fets, analitzar-los i trobar solucions i culpables.

Mentrestant, han arribat ja els del Servei Mèdic d'Urgències, SEM 061, i s'han llençat sobre el caigut sense cap de les precaucions que els reclamarien els de la Científica i el jutge. Si hi ha la més mínima possibilitat que aquest home sigui viu, faran el possible per recuperar-lo. Massatges cardíacs, desfibril·ladors, boca a boca, el que calgui. Quan el posen de panxa enlaire, però, queda clar que no hi ha lloc per a l'esperança. Ni tan sols la noia negra que plora tant podria continuar insistint en veure el trauc en la camisa a l'alçada del cor i aquella taca immensa vermella, o granat, barreja de sang i alcohol. Arcadio Téllez té els ulls oberts. Uns

ulls molt grans i molt bonics. El doctor del SEM escriurà en l'informe allò de «no s'observen signes vitals compatibles amb la vida».

Segueix tota la tramoia de les cintes de plàstic que delimiten l'escenari del crim, la litúrgia de mantenir el personal clavat al lloc perquè no contaminin i ara, mentre arriben els d'Homicidis i la Científica i el jutge amb tota la comitiva, per guanyar temps i aprofitant que hi ha vuit agents, uns quants van prenent les dades dels presents, començant pel grup de les dues noies negres i els tres indis. Són seixanta-dos testimonis amb diversos graus de lesions i d'histèria. La que crida, el que protesta, el que es caga en tot, el que s'insolenta, la que plora perquè què en diran els pares, el que demana un metge perquè li sagna el llavi, o la cella, o se li han trencat les ulleres.

—El DNI sisplau, el DNI sisplau, el DNI sisplau.

Arriben primer els d'Homicidis. El Seat Toledo negre, la porta que s'obre, l'Andrea Pasqual que baixa, majestuosa i elegant com una estrella de Hollywood la nit dels Oscar.

Tots els agents presents la coneixen, l'admi-
ren, la saluden.

—Hola, Andrea.

–Ei, Andrea.

–Andrea.

L'Andrea Pasqual és una crac, tothom ho sap. Ha sortit unes quantes vegades als diaris i a la tele. A la premsa li agrada veure una inspectora tan maca que soluciona casos d'assassinat i als caps de la policia els agrada la imatge de la policia que ofereix l'Andrea, tan moderna, tan atractiva, tan intel·ligent, tan valenta.

L'únic que potser aparta la vista a temps, perquè aquella presència femenina l'incomoda, és el Roger, que un dia la va assetjar convençut de les seves aptituds de Don Joan i encara no ha paït que ella l'engegués a dida.

L'Andrea, però, només s'atura davant d'una persona, que és la Wendy. Li somriu, molt contenta de veure-la.

–Ei, Wendy. Què tenim aquí? –li pregunta com si la noia fos la més veterana i entenimentada dels presents. L'Andrea hi creu molt, en la Wendy.

La Wendy no sap què dir. S'ha d'anar amb molt de compte amb el que es diu i es mira i es toca en l'escenari d'un crim, perquè quan arriben els de la Científica i el jutge sempre et renyen. Per sortir del pas, després d'una pausa anguniosa, murmura:

—Com trobar qui ho ha fet entre tota aquesta gentada?

—Els hem d'escorcollar a tots. Ha estat ganiveta-da? —L'Andrea ja és al costat del cadàver, seguida de prop per la Wendy devota, i no espera la resposta. El trau és una confirmació. Afegeix, mentre atalaia l'horitzó com si estigués enfilada en un turó: —Doncs hem de buscar ganivets i navalles. I taques de sang a les mans, a les mànigues, a la roba, a les sabates. De tota manera —s'inclina cap a la Wendy i diu, en veu baixa i en confiança—, no crec que ho hagi fet cap dels que són aquí. Quan algú fa una cosa així en mig d'una multitud, no es queda. Se'n va immediatament mentre encara dura la confusió. El que ha fet això ja és lluny. Tenia amics? Algú el coneix?

La Wendy li mostra el quadern i el grup de dues negres i tres indis, però no es refereix a ells quan diu:

—Jo he vist uns que sortien.

A l'Andrea li interessa la dada. Paralitza el gest, interrogant.

—Quan érem a fora, esperant més patrulles per intervenir en l'aldarull. Han sortit tres o quatre persones, a tota velocitat, i han fugit carrer avall. No és segur però potser...